

med Foranstaltningerne i Aldebrandstilsælde at gjøre udtryffelig tilkjendegiver, at der er Trang dertil. Følgen af, at Enhver i Kredsen møder med Heste og Vogne, vil vistnok i mange Tilfælde være, at Brandstedet blev saaledes overfyldt, at det endog vilde være mere hinderligt end tjenligt for det Arbejde, der skal udføres paa Stedet. Jeg har vel lagt Mærke til, at Fleertallet har tilføjet den Bestemmelse, at det i Vedtægten skal nærmere ordnes, hvorledes der skal forholdes i Henseende til Mødet med Heste og Vogne; men jeg troer ikke, at det er muligt i Vedtægten forud at bestemme, hvormange Heste og Vogne der behøves. Man vilde let udsætte sig for at faae enten for Lidt eller for Meget. Naar det forud var bestemt, at der fra et Sted skulde møde saamange og fra et andet Sted saamange efter Tour, saa maatte Alle, der stode for Tour, møde, naar der opkom en Aldebrand, istedetfor at der, naar man gaaer ind paa Forslaget om, at Mødet skal beroe paa Tilfælde, maaskee slet ingen Heste og Vogne komme til at møde, hvilket f. Ex. vilde blive Tilfældet, naar der udbryder Ild i et eenlig liggende Huus. Det Forslag, som hele Udvalget har stillet og som findes opført under Nr. 94, bevoer paa den Betragtning, at denne Form stiller det klarest frem, af hvilken Natur Forpligtelsen i Aldebrandstilsælde er, og jeg skal ikke opholde mig videre derved. Derimod maa jeg udtale mig imod det under Nr. 95 af Fleertallet stillede Forslag, der gaaer ud paa, at det ved en offentlig Sprøite ansatte faste Mandskab, navnlig Sprøite og Straalemesteren, skal i Vedtægten kunne tillægges en passende Betaling. At jeg kan være imod dette Forslag, endskiøndt jeg var for det nu afgjorte under Nr. 76, har sin Grund i, at jeg seer en væsentlig Forskjel imellem disse to Tilfælde, idet nemlig det ved en Sprøite fast ansatte Mandskab kun har Byrder og Besværinger i Aldebrandstilsælde, og det af hele Udvalget er antaget, at de af Aldebrandstilsælde flydende Byrder maatte være at betragte som en almindelig Borgerpligt, der ikke burde betales; havde dette ikke været, skulde jeg naturligviis gjerne gaaet ind paa Forslaget, da jeg er meget tilbøielig til at gaae ind paa ethvert Forslag, der gaaer ud paa at vederlægge saadanne Extra-

tjenester, der forbres af de Enkelte for Andres Skyld. — Forslaget under Nr. 96 fråfalder Udvalget, og hvis det ikke optages af Noget, vil med det Samme Forslaget under Nr. 121 ogsaa bortfalde. Med Hensyn til Udvalgets Forslag til § 38 under Nr. 98, da er det, som det vil sees, Forslaget en heel ny Paragraph, og gaaer væsentligt ud paa at gjøre Bestemmelserne om Vand til Sprøiternes Forsyning saa lempelige, som Hensynet til Brandvæsenets Tærø nogenlunde tilsteder. Man er gaaet ud fra, at det Offentlige ikke for Brandvæsenets Skyld skulde kunne, saa at sige, beimgættige sig den udelukkende Raadighed over Folks Vandsteder, men at der kun skulde tilstedes det Offentlige Tilsyn med de fornødne Vandsteders Vedligeholdelse; man har befrygtet, at de i Udvalget om Vandsteder, som Bedkommende finde tjenlige for Brandvæsenet, brugte Udtryk: „skulle betragtes som offentlige Vandbeholdninger“, kunde forstaaes saaledes, at det Offentlige, naar et saadant Vandsted var erklæret for offentligt, kunde tiltage sig hele Raadigheden over samme; en saa streng Bestemmelse vilde desuden neppe tjene til Hensigten i en saadan Grad, at Hensigtsmæssighedshensyn kunde gjøre samme tilraadelig. Den mindre væsentlige Afvigelse, der bestaaer i, at man i det nye Forslag har brugt Ordene: „tjenligt Vand“, istedetfor: „reent Vand“, bevoer paa, at det synes noget stærkt at bruge Ordene „reent Vand“. Meningen kan kun være, at det skal være tjenligt Vand, da Forskriften ellers vilde være uden praktisk Betydning. En væsentlig Afvigelse fra Udvalget er, hvad hele Udvalget har været enigt om, at Branddirectøren ikke behøver at medtages ved Bestemmelsen af, hvilke Vandsteder der skulle stilles under offentligt Tilsyn. Det kommer her udelukkende an paa Lokalkjendskab, og et saadant Kjendskab maa dog især være at søge hos Sognesforstanderskabet i Forening med Brandfogden. Den sidste Passus om, at det er Pligt for Enhver i Aldebrandstilsælde at tilstede fri og uhindret Afgang til og Afbentytelse af det Vand, der findes i nærliggende Brønde og Vandsteder, er Noget, der vel egentlig følger af de almindelige Bestemmelser for Aldebrandstilsælde; men det er dog maaskee